

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXX. Quomodo post primam accusationem cū Athanasius innocens
esset inventus, accusatores fugâ se proripuerint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

τὴν χεῖρα· πάλιν ὁ νομιζὼν ἰωντιῶν τῆς ἐτέρας ὑπερεῖδεν αὐτόν, μικρὸν παρεκλύσας, ἀμφιβόλους κατέστησεν· εἶτα μὴ μελλήσας, καὶ τὸ ἕτερον ἀνελίξας μέσθῃ, καὶ τὴν ἑτέραν τῶ δροσενίῳ χεῖρα ἐπέδειξεν· ἔτω τὸ εἶπε πρὸς εὐὺ παρθένας δροσενίῳ μὲν, ὡς ὄρατε, τὰς δύο χεῖρας ἔχων ἐφένευσεν· τῆς τρίτης ὁ τὸν τόπον ὅθεν ἀφῆσεν, δεικνύτωσαν ὁ κατήγορος.

Κεφ. λ΄.

Ἦ: ἀθανάσιος ἐπὶ τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ ἀδῶν ἐνριζέντῃ, οἱ κατήγοροι Φυγῆ ἐχέσαντο

Τούτων ἔτος Ἰπὶ δροσενίῳ πρᾶχθέντων, ἐν ἀμυχανίᾳ μὲν ὁ ῥάβδαντες τὸν δόλον κατέστησεν· ἀγαθὸς δὲ ὁ κ. ἰοαννης, ὁ κατήγορος, τῶ δικαστηρίῳ διαδύς, ἐν τῷ θεοῦ βῶν δρέφυγε· καὶ ἔτω μὲν ταύτην τὴν κατηγορίαν ἀθανάσιῳ ἀπέδυσσάτο, μηδεμίᾳ χερσὶ μὲν ὡς δαγραφῆ, ἐδάρρῳ γδ, ὡς καλαπλήξῃ εὐὺ συκοφάντας καὶ μόνῃ τῶ δροσενίῳ ἡ ζωῆ.

Κεφ. λα΄.

Ἦ: ὅτι τὰς ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ ἀπολογίας ἀθανάσιος μὴ καταδελχάμενον τῶν ἐπισκόπων, ἀθανάσιῳ πρὸς τὸν βασιλέα ἀνιδραμῆν

Ἐπεὶ ὁ ταῖς κτ' μακαρίῳ συκοφανταῖς, ταῖς νομικαῖς ἐχρήσατο ὡς δαγραφαῖς· καὶ πρῶτον μὲν εὐὺ πρὸς εὐσέβιον ὡς ἐχθρὸς παρεγράφετο, φάσκων μὴ δεῖν Ἰπὶ ἀντιδικῶν κρινεῖσθαι· ἔπειτα ὁ καὶ δέικνοντες, εἰ ὁ κατήγορος ἰσχύρας ἀληθῶς πρᾶσεν ἔχθρῳ ἀξίαν· ἔτω γδ καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ ἐγγράφῳ ἐπὶ τῶ τέτων ἐδῶνα λόγον ὁ κειταῖς πρᾶσεν ἐξάντο, εἰσῆχθη μὲν ὁ κτ' μακαρίῳ δίκῃ ἀτονησάντων ὁ τῶ κατηγόρων, ὡς πρᾶσεν ἐλάμβανεν ἡ ἀκρόασις, ἐφ' ὃ ὡς δαγραφῆται εἰς τὸν μαρεῶτην τινὰς, ἵνα Ἰπὶ τῶ τῶπων ζήτηθῆτα ἀμφιβόλα· ὡς ὁ ἀθανάσιῳ πεμπομένους εἶδεν ὡς παρεγράφετο. ἐπέμπετο γδ θεογνῆς, μαρίῳ, θεοδωρῆ, μακεδόνι, ἑσάκης, ἑσάκι· εἶσα Ἰουδαίαν εἶναι καὶ δόλον τὰ γινώσκοντα. εἰ δὲ γδ δίκαιον εἶναι, μακαρίῳ μὲν τὸν πρᾶσεν ἕτερον ἐν δεσμοῖς εἶναι, τὸν δὲ κατήγορον

A ostendit. Rursus nonnullis suspicantibus altera eum manu mutilatum esse, aliquantulum moratus, ancipites eos harere permisit. Deinde abjecta mora, cum alterum pallii latus reduxisset, alteram quoque Arsenii nudavit manum: & eos, qui aderant compellavit his verbis, Arsenius quidem, ut videtis, ambas manus habere deprehenditur. Tertia vero undenam excisa sit, ostendant nobis accusatores.

CAP. XXX.

Quomodo post primam accusationem, cum Athanasius innocens esset inventus, accusatores fuga se proripuerint.

His de Arsenio ita gestis, ad inopiam consilii redacti sunt, qui fraudem hanc struxerant. Achab vero, qui & Joannes alio nomine vocabatur, accusator Athanasii, se ex iudicio subducens, in ipso tumultu aufugit. Et hanc quidem accusationem Athanasius ita depulit, nulla usus exceptione. Considebat enim futurum, ut vel sola Arsenii viventis presentia calumniatores stupore percelleret.

CAPUT XXXI.

Quomodo Athanasius ad Imp. confugerit, cum Episcopi defensionem ipsius in secunda accusatione non admisisse.

IN refellendis vero accusationibus, In qua contra Macarium fuerant intentatae, legitimis usus est exceptionibus. Ac primum quidem, Eusebium & socios tanquam inimicos rejecit, cum diceret, non debere quenquam ab adversariis judicari. Deinde vero, prius probandum esse dixit, quod accusator Ischyras presbyteri dignitatem revera adeptus esset. Ita enim scriptum erat in accusationis libello. Sed cum iudices harum exceptionum nullam rationem haberent, Macarii causa introducta est. Cum vero accusatores languerent ac prope iam deficerent, dilata est causae cognitio, donec in Marcotem quidam missi, de omnibus controversiis illic inquisivissent. Porro Athanasius cum eos ipsos mitti videret, quos rejecerat: missi enim erant Theognis, Maris, Theodorus, Macedonius, Valens & Ursicius; exclamavit, fraudem infidiasque esse ea, quae gerebantur. Iniquum enim esse, ut Macarius quidem presbyter in vinculis detineretur; accusator ve-